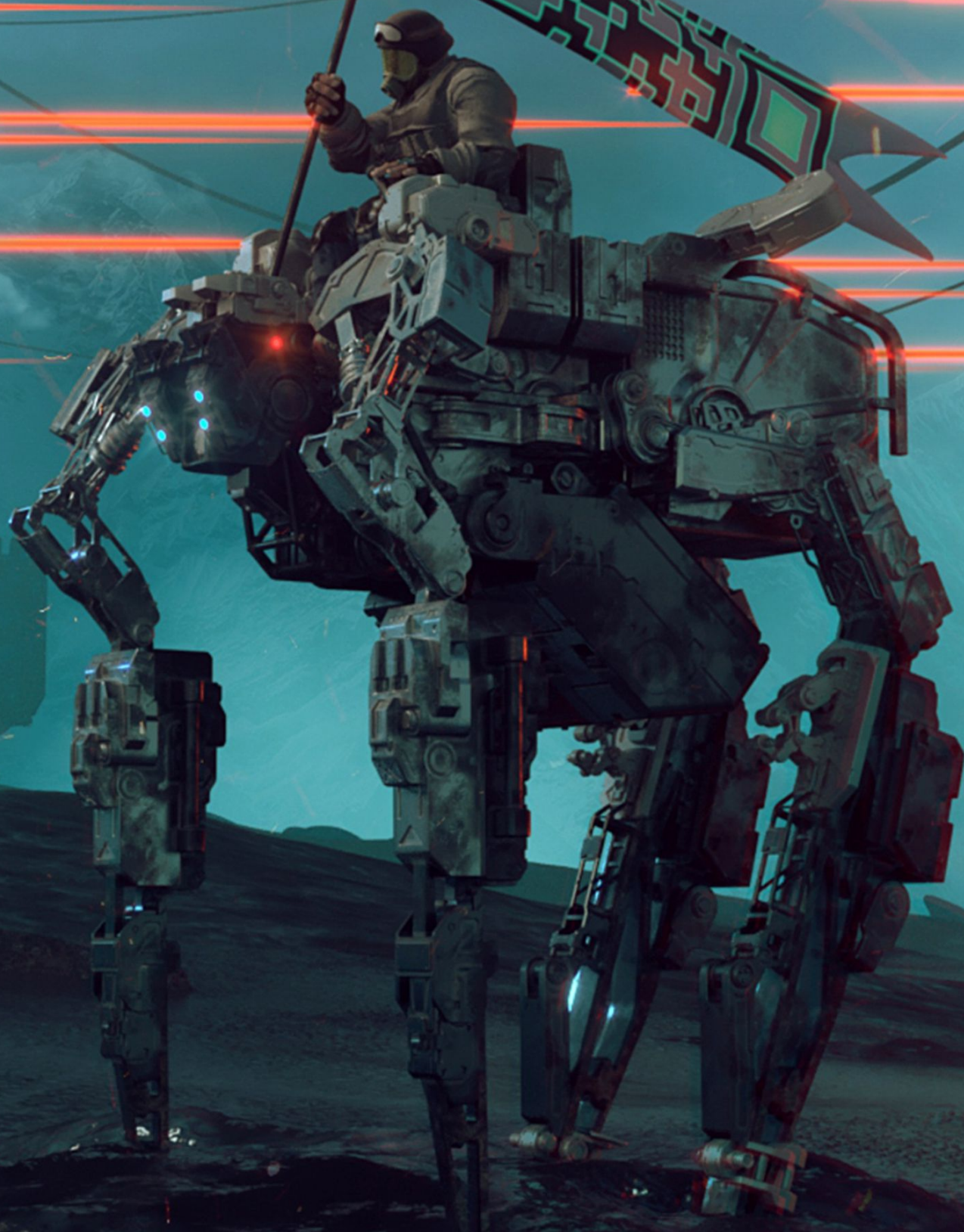

CENACLUL FANZIN
artZONE S.F.

NR.5/2023

CUPRINS

- **Schizzo 22** de Aurelius Belei - pag. 3
- **Cu nasul în cărți** rubrică de Mircea Cărbunaru - pag. 5
- **Știrba** de George Cosmin Borș - pag. 6
- **Trei ape** de Leila Sandra M. - pag. 10
- **Laverne, în noapte** de Mircea Ștefan Cărbunaru - pag. 12
- **Ilustratori celebri: Frank Frazetta** rubrică de Mircea Cărbunaru - pag. 15
- **De-a v-ați ascunselea** de Adriana Burlacu - pag. 16
- **Experimentul** de Fredric Brown - traducere de Mircea Ștefan Cărbunaru - pag. 18
- **Premiile Nebula - nominalizări roman** - rubrică de Mircea Cărbunaru - pag. 19

Despre fanzin și autori

Avem un număr 5 ofertant. Veți găsi tot un cuprins dedicat povestirilor short-story: Un text literar premiat, „Schizzo 22”, semnat de Aurelius Belei care ne oferă un apăsător motiv de reflecție asupra războiului • O perspectivă spumoasă, techno-rurală, „Știrba” de George Cosmin Borș, scrisă cu aceeași măiestrie literară demonstrată și în numărul precedent • O proză care îmbină fantasy și thriller într-o poveste misterioasă și surprinzătoare: „Laverne, în noapte” • Adriana Burlacu revine în sumar cu un text urban fantasy: „De-a v-ați ascunselea” • Un debut (n.r. - în publicația noastră) cu textul „Trei ape”, scris cu energie de Leila Sandra Mocanu (din Reșița), care ne aduce aminte de universul *wellsian* al invaziei • De asemenea, recidivăm cu o nouă traducere, de această dată, „Experimentul” semnat de „clasicul” scriitor S.F. Fredric Brown.

Nu vor lipsi rubricile „Cu nasul în cărți” • „Ilustratori celebri - Frank Frazetta” • Premii SF&F- Nebula - nominalizări roman.

Lectură plăcută!

Schizzo 22

de Aurelius Belei

**Premiul I -
Concursul Național
de Literatură SF și
Fantasy, ediția I, 2022**
(organizator:
Asociația Culturală
„Renașterea
Buzoiană”)

– Eu nu mă tem de nimic, șuieră masivul Krack în timp ce-și schimba artileria grea de pe tijele antebrațului. Îi bag pe toți în mă-sa!

Peste tot, în bucătăria făcută ferfeniță, în odăile arse de suflul grenadelor calorice, chiar și în baie, printre bucățile de marmură dislocate de explozii, abia vizibili prin ceața drogurilor fumigene, o adunătură de puștani, băieți și fete, unii așezați pe jos, printre cutii și mobilă calcinată, care lungiți pe podea, alții ascunși în dosul scărilor putrezite, pretindeau nonșalant că nu se tem de nimic.

Vorbeau deschis. Sistemele de înregistrare nu mai funcționau demult.

– Babacii noștri sunt nebuni, zise cel care ședea tolănit în spălător. O să se curețe cu toții în războiul ăsta al lor. Nici ei nu mai știu cum și, mai ales, de ce a început.

– Crapă ca proștii prin câmpiile Siberiei sau putrezesc aiurea în focul Saharei. Toți îs neam de fraieri, râse o tipă ce săruta languros un tinerel imberb ce nu cunoscuse niciodată o femeie. În seara asta o să te seduc, frumosule!

– Când or să mă anunțe pentru înrolare, o să le dau cu tifla-n nas, declară cuprins de isterie un papițoi deșirat ca o scândură.

Erau liniștiți în această privință. Distruseră difuzoarele și circuitele de anunțare. Nici țipenie de senzori. Fără supraveghere, libertatea supremă! Se simțeau la adăpost de orice scanare ori înregistrare.

– N-au decât să poftească cei de Afară, adaugă o pereche întinsă de după scheletul sfărâmat al unui canapele și care urmărea, invidioasă, cum o altă pereche făcea dragoste, dezlănțuită, pe podeaua dificilă a băii. Oricum, Krack ne va apăra. Nu-i așa Krack?

Uriașul cyborg dădu afirmativ din cap și-și continuă, nestingherit, munca aceea care, pe ei, oricum nu-i interesa.

– Națiunea ne aparține. Noi suntem națiunea, rosti un pletos ce avea mania să declame, printre sughițuri bahice, subtile poeme erotice. Ador refrenele reușite, fraților!

Totul era al lor, totul le aparținea. Zbucium neputincios, suflul tinereții lor sfida

miasele înghețate și dureroase ale Războiului. Și nimeni nu-i băga în seamă.

Trăiau cu ideea firesc de nefirească că ei ocupă un alt spațiu. Dintr-o altă viață și dintr-o cu totul altă realitate, unde dacă nu deranjează pe nimeni, nici cei de Afară nu se sinchiesc prea tare de ei. Simplu ca o logică fără de capăt.

Krack era pregătit. Terminase de aranjat, reglat, șlefuit și uns servomecanismele. Arăta ca nou. Pregătit ca pentru o paradă cromată.

Puțin mai târziu, spre seară, interesantele lor discursuri fură întrerupte de vizita a trei bărbați. Trei bărbați, magi adevărați ai infernului de Afară, trei spirite țâșnite parcă din supapele tehnologice ale Războiului. Unul din ei, printre calibrele țevilor ucigașe, ținea stângaci, dar destul de poetic, un buchet de flori. Proaspete.

Krack nu făcu nimic să-i oprească.

Apocalipsa dintr-un apus sfidător cutremură dintrodată zidurile și resturile de amintiri ascunse printre ruine. O lumină orbitor de adâncă sfâșie felie cu felie ochii și uimirea lor. Iar vuietul de motoare infernale, venit de undeva de Afară, le blocase clipele acelei realități cu alte spaime hidos suspendate peste mințile lor deja împutinate.

Tinerelul isteric încasă o palmă bărbătească, grea, care-i închise pe loc gura. O jună cu plete lungi, despletite, emanînd de departe o aură carnală, ce refuzase să se scoale din locul unde se afla, căpătă o lovitură de bocanc. Mânjind-o de cenușa rece de Afară. Tipa, fără să crâncneasă, luă poziția de drepti. Pletosul cu poemele erotice, culcat alături de o brună apetisantă printre fâșii de tapet mucegăit, primi un necruțător fascicul de interferențe neuronale. Un potop de obscenități i se topi, alunecîndu-i delirant prin haosul minții și a sufletului. Fură târâți și aliniați, în picioare, lângă ceilalți. Flăcăul curajos ce pretindea că babacii sunt nebuni făcea acum în pantaloni. Încremenise adrenalina-n el. Atmosfera devenise apăsătoare, chiar irespirabilă, forțată de neverosimil. Cu toții căpătară câte o uniformă. Apoi li se injectară programe de instrucție cu asimilare rapidă. Afară îi așteptau două transportoare, mari, spre care se îndreptară tăcuți, cu lacrimi pe obrazii biciuiți acum de vânturi carbonice. Un

pluton de tineri cărora nu le era frică de nimic pe lumea asta! Exact cum cerea legea nescrisă a Războiului.

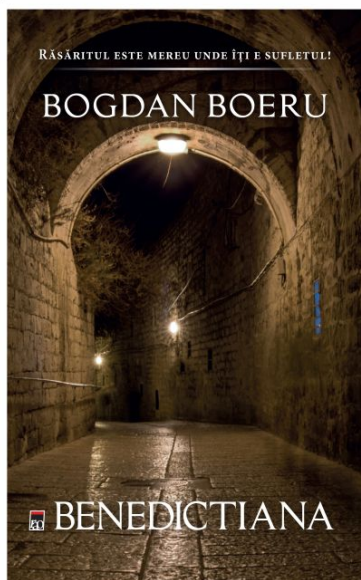
După ce transportoarele fură înghițite de orizont, Krack se întoarse între ruinele casei. Opri holomatul și casa apăru, mai întii străvezie ca un vis, ca o apă vrăjită, apoi cuprinsă parcă de valurile unui superb curcubeu, se ivi proaspătă, curată, strălucind de puritate în lumina sinistră a Războiului. Modulele avertizoare, LED-urile de înregistrare, panourile de control erau toate la locul lor, împodobind pereții digitali. Așeză pe masă, cu gravitate, buchetul de flori proaspete primit personal de la unul din cei trei Generali. Așa era obiceiul. La casă nouă. Luă setul de capsule-embriion, cel de-al doilea dar al Generalilor, îl desfăcu și le împrăstie darnic peste tot în casă. Viitorul contingent al Războiului, pe care el, Krack-cyborgul, îl va supraveghea, apăra și crește cu dragoste, așa cum cere legea nescrisă a Războiului.

Pe un panou digital formă calm codul de investire. Apoi deschise o casetă sofisticată, apărută dintr-un perete, unde, pe o pernă de catifea roșie, perfect aliniată, tronau 21 de discuri strălucitoare. Krack așeză, cu grijă, alături de celelalte, ultimul dar al Generalilor, cea de-a 22-a decorație a Cavalerilor. În poziție de drepti, dar atât de fericit, pe cât îi permitea fluxurile emoționale, Krack-cyborgul, solemn avanpost al Războiului, privind dincolo de marginile universului, depuse încă o dată jurământul de credință.

Și încă o dată se pregăti cu seninătate să înfrunte Timpul.

CU NASUL ÎN CĂRȚI

„Benedictiana” de Bogdan Boeru

O carte precum „Benedictiana” de Bogdan Boeru (Editura RAO, București, 2022) lasă impresii puternice. Este atât de bine scrisă încât îți dorești să nu se termine atunci când o citești. Îmi recunosc slăbiciunea pentru ficțiunile istorice, mai ales când acestea se

conectează la genuri literare care descătușează imaginația, precum fantastic și fantasy.

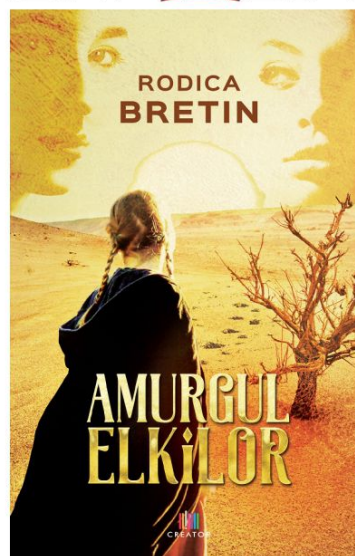
Benedictiana este o cetate imaginară, contemporană cu evenimentele care au urmat sângeroasei bătălii de la Hattin, când armata creștină a fost decimată și Ierusalimul a fost ocupat de armata lui Salah ad-Din (Saladin). **Bogdan Boeru** imaginează un loc unde se întâlnesc marile întrebări esențiale ale omenirii, dar acestea nu au cum să primească răspunsuri pentru că trăsăturile fundamentale ale epocii sunt învrăjbirea, intoleranța, fanatismul religios și dezumanizarea indivizilor.

Autorul construiește universul său literar pe baza unei documentări vaste, dar descoperim cu uluire cum evenimente reale se întretaie armonios cu elemente ficționale conectate la firul istoric cunoscut. Lumea literară din „Benedictiana” este credibilă fiindcă este bine articulată și funcțională prin toate elementele sale. Aici este talentul desăvârșit al lui **Bogdan Boeru** de a integra elemente fantastice printre evenimente reale consemnate de istorie, cât și printr-o scriitură fluidă, vizuală, bogată în construcții literare profunde și sensibile. Înțelegem și acceptăm lumea din secolul al XII-lea din ambele perspective, creștină și arabă, dar și lucruri incredibile precum viziunea colectivă a Mântuitorului devorat de corbi; atacul unei aspide coborâtă parcă direct din bestiarul mitologic medieval; apariția unei entități devoratoare de suflete, ori existența unei clarvăzătoare care poate călători mental, înainte și înapoi pe axa timpului. Cine poate refuza o lectură atât de surprinzătoare și tulburătoare?

„Amurgul elkilor” de Rodica Bretin

Am pus ochii pe „Amurgul elkilor” de Rodica Bretin (Editura Creator, Brașov, 2021) încă de anul trecut, dar atunci nu exista o rubrică specializată în fanzin. După ce am citit volumul de proză, l-am așezat fără să ezit printre cărțile care trebuie să existe în biblioteca oricărui iubitor de SF&F.

Povestirile cu personaje primitive, din lumea vag cunoscută a Epocii Pietrei, încrâncenează carnea sau o înfioară. Găsim scene viscereale, dar și gesturi diafane, poate mai pline de umanitate decât la oamenii prezentului și de nebănuit la civilizațiile primitive.

Lumea aspră de acum treizeci de mii de ani, sau mai mult, este cunoscută doar arheologilor, dar și ei își fundamentează interpretările pe anumite deducții și presupuneri. Cu atât mai mult, pentru majoritatea dintre noi, Paleolitic, Mezolitic ori Neolitic sunt perioade amorfe, necunoscute, care ne fac să percepem textele din „Amurgul elkilor” asemenea unor lumi fantasy imaginare, încât vom descoperi cu o copleșitoare pasiune începuturile civilizației umane.

Atmosfera este dominată de trăsăturile Epocii Pietrei, însă distinsa scriitoare **Rodica Bretin** surprinde cu energie descătușată această lume veche de zeci de mii de ani și proiectează cu ușurință cititorul în măruntaiele ei, construind o mitologie imaginară proprie. Construcții literare frumoase, sensibile sau răscolitoare, cuvinte meșteșugite, șlefuite cu meticulozitate redată cu un limbaj vizual curgător, ne poartă de la un text la altul aproape fără a conștientiza actul lecturii.

Referitor la gen, textele din volumul „Amurgul Elkilor” mi s-au părut alcătuit, deopotrivă, din ficțiuni istorice, dar și din povești fantasy, fără ca istoria să ne acapareze cu rigoarea ei cronologică sau prin dizertații antropologice plictisitoare. Pur și simplu, **Rodica Bretin** ne ajută să redescoperim ființa umană, înainte ca ea să fie „devorată” de societatea evoluată. Semenii noștri pe care îi numim pe nedrept „primitivi” duc, cel mult, o existență tribală, simplă, legată de natură prin fiecare individ în parte, încât granițele dintre specii dispar. De fapt, cartea vorbește despre libertate în forma ei pură, limitată doar de credințele, bucuriile și spaimile omului ancestral.

ȘTIRBA

de **George Cosmin Borș**

Știrba nu mai tăcea naibii din gură. Zicea într-una:

— Pericol! Pericol! Pericol! A fost detectată o concentrație critică de gaz metan. Părăsiți imediat zona! Nu utilizați niciun dispozitiv electric sau electronic! Serviciile de urgență au fost alertate. Pericol! Pericol! Pericol!

Mardale nici nu intenționa să mai pună mâna în viața lui pe un astfel de dispozitiv. Așa începuse totul, așa se procopsise cu Știrba. Fusese marea prostie a vieții lui.

Cu câteva luni în urmă, o mașină neagră oprise în mocirla din fața porții sale. Bărbatul care coborâse din ea părea să fie cioplit numai în unghiuri drepte. Era chel, avea umeri lați ce întindeau la maxim țesătura costumului închis la culoare, mâini ca niște lopeți și maxilarul atât de pătrat, încât îi făcea capul să semene cu o piatră de pavaj. Purta ochelari de soare și mesteca o gumă cu miros teribil, de portocale putrezite. Se prezentase ca fiind reprezentantul unei companii importante. O companie de mare viitor, spusese, în timp ce flutura paginile unei reviste colorate. „Chestia asta o să vă schimbe viața, domnule Mardale!”. Doamne, câtă dreptate mai avea! Apoi îi băgase sub nas o pagină cu diagrame, turuind despre modernizare și tehnologie. Mardale înțelegea din loc în loc câte un cuvânt disparat, în timp ce căsca plictisit, admirându-și reflexia în ochelarii de soare ai interlocutorului său. Vedea un bărbat de aproape cincizeci de ani, slab, nebărbierit, îmbrăcat cu un maiou vechi, primit cândva de pomană. Un bărbat care, ca prin magie, devenise foarte interesat de spusele agentului de vânzări. Și ce alt cuvânt să poarte în el mai multă magie decât bani?

— Bani, așa? Păi și cam despre ce sumă vorbim? Întrebuse Mardale ridicându-și sprâncenele stufoase.

— Domnule Mardale, vă rog să mă credeți, avantajele utilizării acestei drone de ultimă generație depășesc orice aspecte financiare.

— Da, da. Dar așa, ca idee, zic. Cam despre cât vorbim?

— Păi, să vedem, spusese bărbatul revenind la revista lui. Compensația rezervată dumneavoastră pentru participarea în acest studiu esențial se poate ridica și la... oho... Cinci mii de euro! Putem discuta detaliile privind întinderea contractului și...

— Cinci mii de euro? îl întrerupsese Mardale nerăbdător. Adică pentru ce? Să se plimbe o cutie pe lângă mine câțiva ani?

Reprezentantul se strâmbase de parcă guma pe care o mesteca avea gust de rahat, ceea ce nu era exclus să fie adevărat.

— Nu i-aș spune tocmai cutie. Drona aceasta a fost construită special pentru a facilita implementarea celor mai noi rezoluții...

— Înțeleg, înțeleg. Dar banii pot să-i primesc în mână, da?

Acolo se terminase totul. Mardale semnase câteva hârtii fără a se obosi să le citească. În schimb, primise suma promisă și, împreună cu ea, un dispozitiv sub forma unui mic cub negru, înconjurat de patru cercuri dispuse în cruce.

— Ce trăsnaie mai e și asta? Zboară? se minunase Mardale după ce drona se ridicase un metru de la pământ.

— Levitează, mai degrabă, rânjise bărbatul satisfăcut. Vedeți? Nici vorbă de elice. Aerul

pătrunde prin supapele de admisie și este dirijat în rotorul central. Evacuarea lui este cheia.

Indicase unul dintre cercuri.

— Cel mai nou concept: două propulsoare și două stabilizatoare. Nu există nimic mai silențios pe piață. În plus, motorul electric este alimentat numai și numai cu energie solară. De-aici culoarea...

— Păi și se ține după mine peste tot? se neliniștise Mardale.

— Inclusiv la toaletă, răsă agentul lovindu-l amical peste umăr. Glumesc, desigur.

Nu glumise. Așa cum avea Mardale să constate, drona se încapățâna să se țină după el ca scaiul. În beci, în pod sau la magazin, nu era niciodată singur. Drona îl urma tăcută, plutind în spatele său ca un nelipsit gardian.

Nu că asta i-ar fi cauzat lui Mardale prea multe nemulțumiri. Din contră. După ce parafase contractul, începuse o perioadă de vis în viața lui. Este drept, în gospodărie, lucrurile scârțâiau în continuare. Câinii urlau de foame, porcii se agitau frenetic în bucătărie, iar vaca agoniza pentru că nu catadicsise nimeni să o mulgă și avea ugerul umflat ca o mare minge de fotbal. În schimb, Mardale devenise vedeta barului localității, unde bancnotele făceau țuica și vinul să curgă valuri-valuri. „Un rând la toată lumea, pe socoteala mea” sau „Mi-a dat Dumnezeu femeie așa cum mi-am dorit mereu: nu mănâncă și nu vorbește” deveniseră vorbe de duh apreciate de ceilalți săteni, ce își dădeau coate privind strâmb la ciudatul dispozitiv ce arăta în ochii lor ca o muscă supradimensionată.

Din păcate, toate lucrurile bune au un sfârșit. La fel și perioada de zece zile de calibrare a sistemului de monitorizare și intervenție al dronei. În seara unei oarecare zile de toamnă, cu o întârziere de patru minute față de ora stabilită, câteva lumini clipiseră discret pe panoul de control al dispozitivului. Nimic mai mult. Nimeni nu știa încă, dar apocalipsa coborâse din satelit pe spinarea undelor electromagnetice.

Întâmplarea făcea ca tocmai atunci, Mardale, proaspăt venit de la bar și binișor cherchelit, să deschidă ușa bucătăriei în care lăncezeau cei doi porci ai săi. I se păruse că cineva vorbea în spatele său, așa că rămase cu palma încleștată pe sârma ruginită ce ținea loc de încuietoare. Era o voce suavă, feminină, în total dezacord cu tonul autoritar ce solicita atenție imediată.

— Pericol! Conform Rezoluției Europene numărul 2.05/779/2024, accesul în spațiile

repartizate creșterii suinelor se poate face numai purtând haine destinate special acestei activități. Încălcarea acestei rezoluții reprezintă contravenție și se sancționează cu o amendă de două sute de euro, plătită în șapte zile lucrătoare. Pericol!

Se întorsese brusc, dar în spatele său nu era nimeni. Mai-mai să răstoarne cu piciorul căldarea cu lături. Cine naiba vorbește? Avusese nevoie de câteva zeci de secunde pentru a face legătura între voce și obiectul ce plutea liniștit în dreapta sa, pe care ajunsese aproape să îl ignore. După ce își revenise puțin din uluire, pe Mardale îl pufnise râsul. Oare auzise bine? Haine speciale pentru dat de mâncare la porci? Madam, cine a mai pomenit o asemenea gogomănie? Trebuia să fie un soi de farsă, cu siguranță. În ciuda faptului că drona își repetase mesajul ca un disc de pick-up stricat, bărbatul intrase în bucătărie cu căldarea plină de lături balansându-se în toate direcțiile. Porcilor le era foame, iar lui îi era sete. Doamne, ce sete îi mai era! Nu avea timp pentru prostii.

Ziua următoare, însă, în aceeași mocirlă din fața porții sale, oprise o altă mașină, având de această dată portiera din față gravată cu litere mari și verzi: Garda de Mediu. Cei doi inspectori, un bărbat și o femeie, nu aveau chef de farse. Veniseră să-i dea viața peste cap. Să scoțoască prin toate ungherele și să îl tragă de mânecă atunci când ceva nu le convenea. Și se dovedise că nu le convenea aproape nimic. Nu doar în bucătăria porcilor, dar și în hambare, în cotineaua găinilor, în livadă, până și în cuștile celor trei câini pe care Mardale uita să îi hrănească. Apoi începuseră să solicite hârtii: autorizații, certificate de vaccinare, dovada ultimei deparazitări și tot

asa. De unele dintre ele
Mardale nici nu auzise
vreodata. Stătea în curte
scărpinându-și buricul, în timp ce
inspectorii dădeau din cap cu
gravitate, în tandem. Nu era bine
deloc. Amenda trebuia, într-
adevăr, plătită, iar gospodăria
trebuia să sufere modificări
structurale pentru a se putea
alinia noilor norme europene. Ne
vom întoarce, i-a transmis femeia,
privind cu subînțeles spre dronă.

Lucrurile nu se opriseră acolo.
După ce tăcuse zile întregi, drona
își descoperise brusc apetitul
pentru trăncăneală. Măcar să fi zis
ceva simpatic, însă tot ce făcea era
să observe și să numească lucruri
care nu-i erau pe plac. Mardale o
poreclise Știrba. Când era mic,
avusese o mătușă foarte bătrână
ce vorbea încontinuu, afișându-și
gingiile parțial populate de dinți.
Pălăvrăgea și îl trăgea de obraji
atât de tare de-i dădeau lacrimile.
Pentru că observase cât de mult îi
plac bomboanele cu aromă de
mentă, Mardale avea mereu
câteva prin buzunare când o vizita,
în speranța că îi va rămâne vreuna
în gât. Bătrâna și le îndesa cu
lăcomie în gură, dar continua să
vorbească, saliva ei uleioasă
picurându-i pe creștet. Doamne,
cât de mult o urâse! Se bucurase
sincer când aflase că se prăpădise.
„A murit”, îi spusese tatălui său
când acesta din urmă îl găsisese
beat, prăvălit lângă butoiul cu vin
din pivniță. „Știrba a murit, taică, e
o minune dată naibii.”

Desigur, Mardale nu luase
toate amenințările în serios chiar
imediat. A fost nevoie de încă o
vizită a Gărzii de Mediu, una din
partea Autorității Fitosanitare și
două ale unei comisii organizate
de Primărie. Când trăsese linia,
constatase că plătitise pe amenzi o
parte semnificativă din banii
primiti de la bărbatul cu ochelari
de soare. Buzunarele i se goliseră

cu o viteză înspăimântătoare.
Trebuia să facă ceva.

Prima sa idee fusese să arunce
în dronă cu diverse obiecte, în
speranța că o va alunga. Mai întâi
o farfurie, dar dispozitivul fandase
elegant, avertizându-l cu voce
fermă că tentativa de distrugere
încălca flagrant clauzele
contractuale. Urmaseră un scaun,
un ciocan, o floare cu tot cu
glastră, lama unei coase, și apoi
menghina, care suferise
stricăciuni iremediabile la

contactul cu zidul casei. Nu avea
nevoie, oricum, de sculele alea
vechi, moștenite de la babacul!
Din păcate, drona rămăsese pe
poziții. La propriu. Chiar și când
reușise să o atingă, nu făcuse
altceva decât să se rotească ușor
în zbor și să își vadă mai departe de
critici.

A doua idee fusese să îl
contacteze pe individul care
adusese pe capul său această
urgie. Bărbatul se arătase cu totul
și cu totul îndurerat de situația
creată. Înțelegea poziția lui
Mardale, absolut, deși îl contraria
faptul că acesta nu reușise să
descopere și latura pozitivă a
cooperării cu drona. El ar fi putut
să o ia oricând înapoi, numai că
aceasta presupunea returnarea
sumelor compensatorii deja
plătite. Mardale înghițise în sec și
întrerupsese convorbirea.

Nefiind un izvor nesecat de
idei, nu durase mult până când
resemnarea pusesse stăpânire pe
Mardale. Mai ales după ce

observase că oamenii, consătenii
alături de care trăise toată viața,
începuseră să îl evite. Bârfa
circula prin localitățile mici cu
viteza luminii, așa că, până mai
ieri o curiozitate locală, drona
devenise un simbol de rău augur,
un spectru primejdios de care era
mai convenabil să fugi mâncând
pământul. Nimeni nu dorea
controale și inspecții pe capul
său, mai ales atunci când
obișnuia să ascundă lucruri
sensibile sub preș. În micul sat,
mulți oameni ascundeau scheleți
sub pragul casei.

Ce era de făcut, așadar?
Mardale își călcăse pe inimă și
lărgise țarcul găinilor, cumpărase
hrană de calitate superioară de la
magazinele specializate și
vânduse unul dintre porci unui
vecin. Cel rămas se bucura acum
de un nivel de confort mai mare
decât avuseseră Mardale și frații
lui în copilărie. Trocul sclipea,
paiele erau noi, iar apa limpede.
Își călcăse încă o dată pe inimă și
dăduse pomii fructiferi cu var,
tăiasse corzile neproductive ale
viței-de-vie, ridicase un nou staul
din lemn pentru vițică și plătitise o
firmă să care din curte butoaiile
vechi de ierbicide și celelalte
gunoaie strânse în decursul
anilor. Își cumpărase până și o
salopetă oranj fosforescent cu
care se îmbrăca numai atunci
când intra în ogradă. Îi venea
greu, strângea din dinți de
fiecare dată când își trecea
bretelele peste umeri, dar nu
avea ce face. Drona stătea cu
bunghiul pe el.

Cu toate acestea, eforturile
sale erau în van. Departe de a fi
îmbunată, drona se ambiționa să
îi găsească nod în papură ca un
tartor. Parcă simțise că nu o
suportă de nicio culoare și nu
renunța la nicio ocazie pentru a-i
face observație și a-l
amenința cu noi și noi

controale. „Pericol!”, începea vocea de matroană intransigentă. „Pericol!, structura de rezistență a locuinței trebuie verificată.” „Pericol!, hrana găinilor este contaminată.” „Pericol!, unul dintre câini are glezna luxată.” „Pericol!, fungicidul folosit are concentrație prea mare sau prea mică și toată cultura de roșii a fost năpădită de coropișnițe.” Sau de molii. Sau de omizi. Întotdeauna trebuia să existe o problemă mai mică sau mai mare. „Până când?”, se întreba Mardale posomorât, stând aplecat deasupra paharului cu rachiu băut pe jumătate. „Până când poate un om să își tot calce pe inimă?”

Răspunsul nu întârziase prea mult. Când să plece spre casă, Mardale fusese oprit de proprietarul barului, un om mătăhălos căruia îi lipsea o ureche. Acesta încercase să se poziționeze cât mai departe posibil de locul unde plutea Știrba și îi spusese cu voce joasă:

— Îmi pare rău, Mardale. Îmi plac, să știi. Ai fost un client, vorba vine, de aur. Dar nu pot să te mai primesc să bei la mine la local. Dacă scapi de problemă... Făcuse un gest discret cu bărbia în sus. Dacă scapi, te aștept înapoi, dar altfel nu mai pot să risc. Mă înțelegi...

Mardale înțelegea, cum să nu înțeleagă? Îi strânsese mâna proprietarului și luase pe datorie trei sticle de vodcă. Odată ajuns acasă, se apucase vârtos de băut, pahar după pahar. Fusese un om bun, nu-i așa? Nu supăraseră niciodată pe nimeni. Ce dacă mai băuseră uneori? Toți bărbații beau, că de-aia sunt bărbați. Și babacul băuseră la vremea lui, de erau nevoiți copiii să îl ridice dimineața din șanț. Dar nu suferise asemenea ocară, sub nicio formă. Nu ajunsese un paria și un proscris de care să se ferească toată lumea de parcă ar fi ciumat.

Când începuse să îi vâjâie capul, Mardale mersese în șopron, de unde luase câteva piroane și ciocanul cel greu. Intrase cu ele în chicinetă ce servea drept spațiu pentru gătit. Drona îi urmăse îndeaproape pașii legănați, de om beat. Când o văzuse intrând în chicinetă, plutind imediat sub tavanul jos, se repezise să încuie singura ușă. Cheia scrâșnise îngrozitor, nu o mai folosise de ani buni. Apoi ridicase tăblia mesei vechi, picioarele ei descleiate căzând unul peste altul. Fixase cu mâini tremurătoare tăblia în dreptul ferestrei și o blocase acolo cu ajutorul piroanelor. Când lovise cu ciocanul, simțise că îi tremură creierul în cap, dar meritase. „Tu și cu mine acum, scumpo”, gândise Mardale, înainte să rotească butonul aragazului, fără să aprindă flacăra. Gazul metan țâșnise cu un șuierat subțire. „Tu și cu mine, până la capăt.”

Atunci începuse Știrba să o ia razna. Se colorase toată în roșu și albastru și începuse să se rotească în jurul cămăruței, strigând din toți bojocii ca nimeni, vezi Doamne, să nu folosească dispozitive electrice și electronice.

— Bun sfatul, rânji Mardale, scurgând ultimele picături de pe fundul sticlei de vodcă. Păcat că a venit un pic prea târziu, nu crezi?

Drona nu îl băgă în seamă, ocupată să repete același mesaj tembel, dar Mardale era convins că îl auzise. Nenorocitei îi era frică de moarte, pesemne. Măcar el o să ajungă pe lumea cealaltă cu conștiința curată, dar ea o să sfârșească în iadul roboților. Totul se va termina într-o secundă, își zise, strâmbând din nas, și aprinse bricheta.

Lumea se destrămă instantaneu într-o explozie de lumină și zgomot din care nu putea să priceapă nimic. Bulgări încinși îi zburau prin cap. Totul se cutremura și urla. Durerea era imposibil de intensă, o bilă de foc ce îl înghițea în totalitate. Apoi întunericul începu să se lase peste toate, definitiv, atotcuprinzător. Înainte, însă, ca ultima făclie să se stingă, un sunet pulsă către el din neantul tot mai prezent. O voce hârâită, inconfundabilă. Cu cea din urmă fărâma de conștiință, Mardale recunoscuse vocea mătușii sale de mult dispărută. Știrba spunea:

— Pericol! Conform Rezoluției Europene 3R22/2025, distrugerea sau tentativa de distrugere a echipamentelor de monitorizare voluntar acceptate reprezintă infracțiune și se pedepsește conform legii. Și să te ia dracu’, Mardale, cu bomboanele tale de mentă cu tot!

TREI APE

de Leila Sandra M.

F lăcările focului proaspăt aprins aruncau scânteii strălucitoare spre cerul înstelat. Noaptea aceea s-a dovedit a fi mai liniștită ca de obicei. Poate în urmă cu ceva ani ar fi visat la asta, însă acum liniștea nu însemna altceva decât moarte și colectori.

Bărbatul cu părul grizonant și început de barbă s-a ridicat de pe buturugă și și-a mijit ochii până ce au ajuns doar o linie subțire. Îi era dificil să vadă până pe celălalt mal, dar experiența l-a învățat că, uneori, liniștea nu era un semn bun.

A fost acolo când s-a întâmplat totul. Când oamenii o luaseră razna, când cerul s-a înroșit ca para focului și când sunetele metalice au acaparat orașele.

Toată nenorocirea a căzut peste omenire pe neașteptate. A avut noroc sau poate că nu greșea când spunea că urbea nu reprezenta un loc sigur.

Și-a luat toporul, așa cum obișnuia deja de atâta timp și, cu pași atenți, s-a îndreptat spre

golful ascuns unde își ținea ancorate bărcile. Vântul adia ușor, fără să deranjeze prea tare frunzele copacilor care se întindeau deasupra capului său, iar apa era precum o oglindă.

I s-a pus un nod în stomac și stătea cu inima strânsă în timp ce se străduia să mai audă ceva, însă codrul n-a scos vreun sunet. Cel mai probabil colectorii își terminaseră deja treaba și au intrat înapoi, în depozitul din baraj.

Bărbatul a oftat adânc și s-a întors la foc. Voia să uite tot ceea ce vazuse, dar întâmplările îl bântuiau.

Cu aproape zece ani în urmă, pe la începutul verii, bărbatul își pregătea proviziile, așa cum o făcea în fiecare an, pentru a porni spre Trei Ape. O oază de liniște pe care a creat-o cu propriile sale mâini, în mijlocul pădurii.

Încărca duba care avea să-l ducă la munte, când a pornit prima sirenă în oraș. S-a oprit pentru o secundă din ceea ce făcea doar să observe cum, la

câțiva metri distanță de el, două mașini s-au ciocnit frontal. Pe partea cealaltă a bulevardului, oamenii fugeau care încotro, isterici.

— Poate nu ar trebui să pleci... l-a sfătuit fiica sa în timp ce-i punea în brațe o cutie.

— Mhî, plec oricum!

— Lumea o ia razna, nu vezi? Nu ești normal! Chiar vrei să mori de unul singur în pădure?

Privind în urmă la ziua aceea, îl măcina că n-a luat-o cu el. Ar fi trebuit să insiste până ar fi convins-o, dar de unde să-și imagineze ce-i va aștepta?

Și-a turnat un pahar de pălincă îmbătrânită și s-a adâncit din nou în gânduri.

Lucrurile au luat-o razna la scurt timp după ce a ajuns în pădure. Tot atunci a văzut pentru prima oară colectorii. Niște mașinării gigantice nemaivăzute. Erau înalte cât un bloc cu patru etaje și se deplasau pe șenile. În partea frontală se evidențiau o înșiruire de fierăstraie electrice rotative cu

ajutorul cărora sfârtecau totul în calea lor. Le-a numit simplu Colectori.

Îi observa de la distanță, fiindcă se afla pe drumul principal, iar colectorii undeva în vârful dealurilor. Spre norocul său, aceștia nu i-au înregistrat prezența.

În primele două săptămâni de când se instalase la locul său, liniștea pe care a așteptat-o cu atâtea ardoare a fost spulberată de primii vizitatori.

A auzit câteva focuri de armă și țipete venind de pe celălalt mal. Temător, a aruncat undița din mâini, a înșfăcat grabit toporul și și-a îndreptat pașii spre golful micuț care-i permitea să vadă dincolo de lac. Cineva se îndrepta înot spre el.

— Aici! a strigat, gândindu-se că omul poate avea nevoie de ajutor.

A regretat multe zile decizia luată.

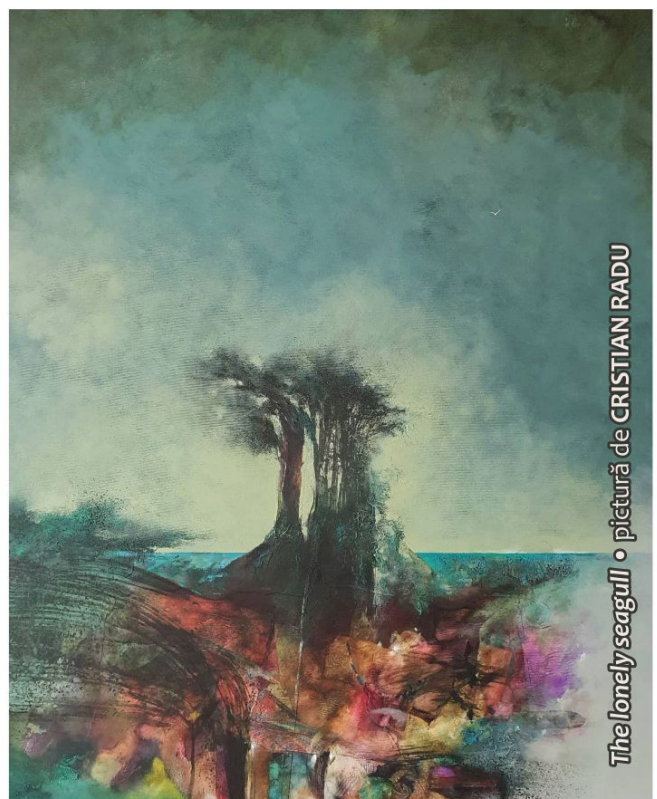
Cel care a ieșit din apă, avea alte intenții. Gâfâia și îl privea direct în ochi. Apoi, privirea turbată i-a căzut pe vânatul care se perpelea deasupra focului. „Putem împărți...” i-a propus bătrânul, rămânând în gardă. Intrusul n-a vorbit. Arăta ca un animal sălbatic a cărui viață depindea de acea halcă de carne. „Întoarce-te de unde ai venit!” l-a îndemnat bătrânul pe un ton grav. De parcă nici nu l-ar fi auzit, bărbatul a țâșnit spre el urlând ca un nebun. S-a ferit, însă intrusul nu părea că vrea să renunțe. „Oprește-te!” l-a implorat. Străinul n-a vrut să-l asculte. S-a prins de haina lui cu intenția de a-l pune la pământ, însă bătrânul nu era atât de firav pe cât lăsa impresia. S-a răsucit și, cu o arcuire a brațului, tăișul a răpus atacatorul.

După incident, a încercat să-și contacteze familia, din nou fără niciun rezultat. Apoi, vocea dezarmantă a unui bărbat care răsuna din difuzorul radioului său, mic și vechi, rostise anunțul.

„Este sfârșitul! Nu știm de ce s-au pornit mașinăriile, însă un singur lucru pare clar. Nu există scăpare. Jumătate din populația planetei a fost anihilată. Nu mai avem timp! Nu mai avem unde să fugim! Puterile...”

Bătrânul a oprit radioul cu inima grea. Știa în adâncul lui că nu avea să-i mai vadă vreodată pe cei dragi. Și-a șters lacrimile din barbă cu dosul palmei și a încercat să o sune din nou pe fiica sa. Voia doar să-i audă vocea. Să-l mai certe măcar o dată și să-l cheme acasă.

„Abonatul apelat are telefonul închis sau nu se

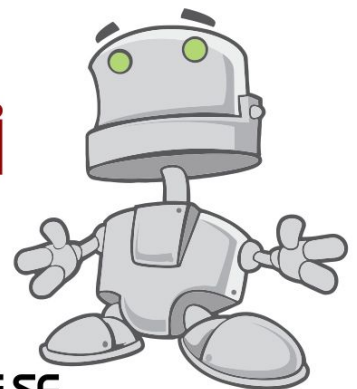
The lonely seagull • pictură de CRISTIAN RADU

află în aria de acoperire a rețelei. Te rugăm să...”

A lăsat mobilul să-i cadă din mână și a rămas cu privirea în gol. Lacul și pădurea erau singurele care îl protejau de mașinăriile ucigașe, iar el... doar un martor al sfârșitului, fără drept de apel.

Link-uri utile:

GRUPUL ARTZONE SF

<https://www.facebook.com/groups/ArtZONE.SF>

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ „PANAIT ISTRATI” BRĂILA

<https://www.bjbraila.ro/program/>

ASOCIAȚIA CULTURALĂ ARTZONE BRĂILA

<https://www.facebook.com/Asociatia-Culturala-ART-ZONE-693493974115208/>

Laverne, în noapte

de **Mircea Ștefan Cărbunaru**

În camera de interogatoriu intră un bărbat înalt, îmbrăcat într-un palton lung ca al unui cioclu. Nemulțumirea i se citea pe față. Cutele pielii de deasupra rădăcinii nasului formau un unghi ascuțit cu vârful în jos. Era indispus de faptul că fusese convocat la secția numărul cinci din Rindollo, la oră târzie.

– Ai venit să mă descoși, domnule Crouch? Întrebă interogatul cu mâinile legate la spate.

– Am venit, domnule Benjamin, pentru că ai intrat prin efracție în casa lui Laverne White.

Suspectul presupunea că interogatoriul avea să degereze, după cum inspectorul își dăduse jos paltonul și își suflecuse manșetele cămășii boțite. Se lipi de speteaza scaunului în care fusese abandonat trei sferturi de ceas, gata să se apere, dar metoda de interogare folosită de inspector aducea mai mult cu înțepătura unei viespi fără ac, ori cu mușcătura unui vipere fără colți, cel puțin atunci, la început.

– Bineînțeles că sunt vinovaț, continuă Benjamin. În ochii voștri toți suntem vinovați!

– Nu te-am mai văzut până acum. Ești din gașca lui Boyle?

– Fratele meu este. Eu n-am nici o legătură!

Blade Crouch aprecie încercarea tânărului de a părea sincer, dar până nu-i testa limitele, nu putea trage concluzii.

– Da, da, da, spuse nepăsător inspectorul.

– Ca să știi, n-am intrat prin

efracție, m-am trezit acolo.

– Atunci pentru ce te-au arestat colegii mei? Nu pentru furt? Doar n-o

să-mi spui că ai uitat de pergamentul găsit în buzunar.

– Să fie clar, insistă cel reținut, când m-am trezit pe podea, în cameră...

– Îmi poți descrie încăperea terog?

– Pff, era înaltă... Pe pereți erau cărți, multe cărți. Pe jos era un covor mare și roșu, ce-i drept, cam prăfuit. Cred că era rotund. Avea un însemn ciudat țesut în el, nu l-am reținut.

– Era o pentagramă.

– Ăă...

– Continuă.

– Din tavan părea că ploua cu lumină. Tare ciudat. Licurici galbeni coborau și se topeau deasupra capului meu. Am văzut și un glob pământesc vechi, biroul, niște obiecte ciudate din alamă, probabil un telescop mic și o busolă și mai era o vitrină cu un craniu în ea.

– Un craniu de himeră.

– Adică?

– Ți-au scăpat multe ciudățenii, dar din ce-ai descris pot spune c-ai văzut destule. Pe urmă ce-ai făcut?

– M-am pipăit să văd dacă sunt întreg. Abia atunci când am băgat mâna în buzunar și

am dat de pergament, am început să-l citesc când...

– Când a dat Laverne peste tine. Te-a închis în birou, iar el a fugit în dormitor să sune la poliție. După ce a sunat, a auzit un zgomot ciudat din cameră, mai exact, din dulapul închis chiar de el cu cheia. Când l-a deschis, ai căzut peste el și amândoi v-ați lovit destul de rău. Când poliția a intrat în casă, Laverne își revenise de ceva vreme. l-a condus la tine. Erai încă întins pe jos. Spune-mi, cum se face că odată ce ai fost închis în biroul lui, buf, ai apărut într-un dulap care se putea închide doar din afară? Pare un număr bun de magie.

– Nu pot să explic.

– Dacă n-ar fi fost vorba de casa lui Laverne White, membru al consiliului orășenesc, aș fi considerat apariția ta, dintr-un loc în altul, un lucru straniu. Vezi tu, casa domnului White nu este una oarecare. Are peste tot sisteme de protecție împotriva puterilor piticilor, garguilor, halleguinilor, sprigganilor și vârcolacilor; dar mai ales în biroul lui, exact

unde ai aterizat. Știi că doar oamenii pot avea o șansă pentru ca nu au puteri? Nu ești o excepție, te-am verificat. Ești doar un golan care a reușit să enervezi toată secția cinci cu mica sa scamatorie. Cum ai reușit?

– Nu știu, jur. Pur și simplu m-am trezit acolo.

Suspectul nu mai apucase să rostească vreun un cuvânt. Pumnul bine strâns al inspectorului îi lovi obrazul cu boxul rece pe care-l purta ascuns în buzunar.

– Să nu mai pronunți cuvintele alea! se răsti Blade la el. Nu te mai ascunde. Spune, ce ești? Cu cine lucrezi? Ce cauți în casă?!

– Nimic. Spun adevărul!

Tânărul vorbea cu dificultate. Putea simți cu limba fragmentele ascuțite ale dinților care încă nu-i căzuseră și gustul metalic al sângelui, poate chiar al boxului.

– Ești sigur? Inspectorul îl lovice din nou, de data aceasta în stomac. Reflexul de vomă se întrepătrunse cu durerea arzătoare care-i umpluse abdomenul și care coborâse, preț de câteva clipe, spre picioare.

Deși era abuzat de cel care reprezenta legea și dreptatea, Benjamin găsisse ceva amuzant în tot acel interogatoriu. Începu să râdă, destul de nefiresc pentru unul în situația sa.

– Te-a gădilat? îl întrebă inspectorul în batjocură.

– Ți s-a dus vestea în tot orașul, ca o miasmă de putreziciune. Pe străzi se spunea că dacă ești prins de copiii din Rindollo, îți vei dori cu ardoare, mai întâi, să nu ajungi la secția cinci și, apoi, să nu pici pe mâna lui Blade Crouch.

– Ghinion.

Inspectorul Crouch ar fi vrut să mai continue. Pentru el un interogatoriu se termina fie când suspiecții erau roșii din cap până în picioare, cu fețele strivite

asemenea fructelor coapte și terciuite, fie rezumându-se să ia notițe, atunci când erau cooperanți. De data aceasta Blade nu apucă să-și ducă tortura la capăt. În sala de interogatoriu intră șeful său, Harvey Ironfist, un pitican lat în umeri, pântecos, cu barba lungă și deasă, cu părul prins în coadă.

– Ți-ai făcut datoria Crouch, spuse piticanul. Băiatul trebuie eliberat. Nu avem suficiente dovezi.

– Mai aveam puțin, răspunse printre buze inspectorul.

– Nu mă întărâta. Scamatoria lui rămâne, pentru moment, doar o... scamatorie. Este liber până la apariția altor probe.

– Un golan...

Deși piticania vorbea cu Blade, îl privea insistent pe Benjamin.

– Îl avem în sistem. Știm totul despre el. Dacă trage o bășină, vom afla numaidecât unde și când a tras-o, iar dacă este zgomotoasă îl aducem înapoi și poți continua de unde ai rămas. Băiete, crezi că te poți abține?

– Pot, spuse suspectul, dar să fie clar, sunt nevinovat. Citește-mi pe buze: M-AM TREZIT ACOLO.

– Nu, nu, tu să fii atent, iar piticul rosti, la rândul-i, rar și apăsător: IEȘI AFARĂ SĂ TE CUREȚE ASISTENTA ȘI NU MĂ ENERVA.

În urma băiatului, Harvey îl opri

pe Blade să-i vorbească despre caz. Era o anchetă plină de lacune sau, după cum l-ar descrie piticii, o situație care îți provoacă mâncărimi, la propriu. În cazul lui și al piticilor mai sensibili, orice lucru sau eveniment care era sărac în indicii sau care tănuia anumite detalii lua forma unui prurit somatizat care putea cuprinde coatele și ceafa. Acum Harvey se scărpină intens, semn că ceva îi zgândărise instinctul piticesc. Treaba nu miroase bine.

Prin gâtul îngust al clepsidrei se scursese ceva timp. Blade și Harvey parcă uitaseră de secția din afara camerei, până când, unul dintre piticii care lucrau în tura de noapte dădu cu ușa de perete. Cu ochii mari cât cepele și comisurile gurii căzute, piticul reuși să transmită veștile primite de la colegii aflați pe teren.

– Au sunat de la casa White, spuse panicat. Au auzit un pocnet din interior și când au intrat să verifice, Leverne era întins pe podea.

– Cum adică? întrebă piticul șef. Ce-au văzut?

– Arăta de parcă un căpcăun își stinse țigara în găvanele lui. Mi-au cerut: „Du-te și adu-l pe inspectorul Blade, imediat“. Ce era să le spun?

– Ai auzit, îi spuse

Harvey, inspectorului. Marș la muncă. Fi-mi-ar silă! Noaptea asta devine din ce în ce mai ne bună.

Lumea se agita în toată secția de poliție, ca muștele în jurul unui hoit. Numai Blade Crouch părea atins de o acalmie nefirească. După felul cum își luase paltonul pe el, cum își aranjase gulerul și cum pășise afară, cu mâinile în buzunar, fără se se grăbească, nu dădea impresia că tocmai ce avusese loc o crimă importantă. Deloc. Blade știa că în orice moment ițele acestui caz s-ar fi răsfiat în toate direcție dacă începea să dea ordine ca un disperat, să se agite și să stârneasă panica printre colegii lui. Inspectorul avea propria metodă de a intra în starea necesară pentru a rezolva cu succes o anchetă, fără să pară că transpiră nici măcar un pic. Acea era metoda lui Blade Crouch și nimeni nu-i putea contesta eficiența.

* * *

– Au! spuse Beny printre dinții sparți. Asistentei nu-i păsa că-l durea. Ea își făcea doar treaba. Le dădea medicamente, îi bandaja, îi cosea sau le ștergea sângele, dar femeia părea impasibilă la evenimentele care se petreceau la „Circa cincii“. Impresia generală îl ducea cu gândul la un fel de tipar, acela că deși existau multe maici antrenate pentru a da ajutor medical, poliția prefera să aibă în subordine pe cineva cu sânge rece, dar care tace și face. Cineva asemeni lor. Cine o putea învinovăți? Până la urmă, banii erau tot bani, iar o protecție în plus din partea copoilor, nu strica nimănu.

După ce-l îngrijise, Benjamin primise și un tichet cu o sumă de bani, rușinos de mică, aproape infimă, pentru vătămarea pricinuită în timpul anchetei.

Legea din Rindollo îi favoriza pe polițiști de ani buni, însă după încercări lungi de a mai calma spiritele din oraș, a celor puși pe harță și gata să înceapă un conflict direct cu forțele de ordine, noul primarul a întins un... deget de ajutor, dar suficient de lung pentru ca echilibrul fragil să-și păstreze centrul de greutate stabil. O mizerie, își spuse Benjamin văzând suma imprimată pe hârtie. Dezgustul și dezamăgirea i se puteau citi pe față. Într-un fel, aceleași trăiri se puteau citi și pe chipul asistentei. Cine știe ce motive avea. De păsat, cu siguranță nu-i pasa de el.

Benjamin ieși din secție și porni pe un drum cunoscut, printre blocuri și alei înguste, departe de ochii bănuitori sau a celor care-l cunoșteau. „Șleahta păduchilor“ cum mai erau ei numiți, frații, fii, tații, colegii și colaboratorii criminalilor înregistrați în sistem.

Înjură. A trebuit să se îndepărteze destul de mult de „Circa cincii“ pentru a-și putea elibera sentimentele. Ar fi urlat, din fundul plămânilor, dacă fața nu l-ar fi durut atât de tare și dacă prin mațe nu i-ar mai fi dat târcoale fantoma pumnului lui Blade.

Se opri la capătul unei alei luminate doar de un stâlp de beton a căruia armătură metalică i se putea vedea ca o carie neagră săpată-ntr-un dinte imaculat. Îi veni să verse. Nu știa ce-i provoca reflexul; bătaia primită ori mirosul înțepător al ghenei aflate la câțiva pași în spatele lui. Nu mai conta. Icnii și se chirici, ținându-se de abdomen.

– Drace...

Se șterse la gură și-și îndreptă spatele. Întinse o mână spre peretele celei mai apropiate clădiri. Era amețit, mai ceva ca

atunci când băuse prima oară cu frate-su. Era un moment de sărbătoare. Gașca lui Boyle îi curtasera fratele, cu succes.

Trebuia însă să-și țină echilibrul și să ajungă acasă. Respiră de câteva ori aerul rău al aleii, dar nu avu un efect special asupra lui. Atunci își aduse aminte. Căută prin buzunar, iar în cel de la spate găsi o țigară turtită. Trebuia s-o aprindă. Pantalonii lui mai aveau secrete. Un fermoar ascuns în interiorul altui buzunar. Acolo ținea bani sau pastile de contrabandă pe care le obținea cu ușurință de la fratele său, dar și chibrituri de carton care puteau încăpea în spațiul îngust. Își aprinse țigara și trase din ea de câteva ori. Părea că-și mai revine, că gustul de vomă era spălat de cel de gudron. Bun, acum era gata să plece, dar un huruit urât, venit dinspre ghenă, îi întoarse capul mai ceva ca al unei bufnițe. Ochii i se căscară aidoma.

– Cine-i?

Un geamăt de om chinuit străbătu aleea. Cu o mână la burtă și cealaltă pe zidul clădirii, se apropie. Geamătul nu încetă. Nici nu crescuse într-o jale dornică de atenție.

– Cine-i? repetă Benjamin, dar mai moale.

Nu primise răspuns, dar ajunsese destul de aproape pentru a-și da seama că suferindul era un bărbat, probabil fumător și el. O răgușeală specifică și tusea îi trăda obiceiul prost. Mai erau câțiva pași până îl putea vedea.

O mână. Străinul își scoase brațul palid la lumină. Benjamin, se trase înapoi. Fața chinuită a bărbatului din spatele pubelei semăna izbitor cu cea a lui Leverne White. Dar nu putea să fie el. Îl știa acasă, în grija poliției sau cel puțin așa crezuse.

Benjamin se împiedică. Se târî câțiva metri. Țigara încă mai era prinsă între degetele sale. Cu inima la gât și ochii înlăcrimați ca urmare a efectelor secundare ale medicamentelor primite la secția de poliție, izbuti să mai spună un „hei” lipsit de forță. Spre surprinderea lui, ceva îi răspunse. Suferindul dispăruse, dar din întuneric ieșise un șobolan mare și slinos care îi revoltă din nou stomacul. Benjamin se trase un pas înapoi. Poate doar i se păruse, Levern nu avea cum să fie acolo și nici cum să se transforme în șobolan.

– Medicamentele astea, te fac de cap.

Se ridică, dar nu plecă. Rămăsese pentru câteva secunde să privească creatura care îi stârnise teama. Ciudat, șobolanul nu o luă la fugă. De fapt dădea dovadă de îndrăzneală, adulmecând aerul și pe Beny.

Bărbatul făcu un pas în față, apoi scoase un sunet ca și când s-ar fi răstit la o creatură mai mare. Șobolanul nu se sperie. Sfidarea din privirea lui era peste cea a unui animal, chiar și unul scârbos. Parcă îl revedea pe Laverne. Halucina? Trebuia să fi fost tot medicamentele. Atunci, Benjamin își testă percepția

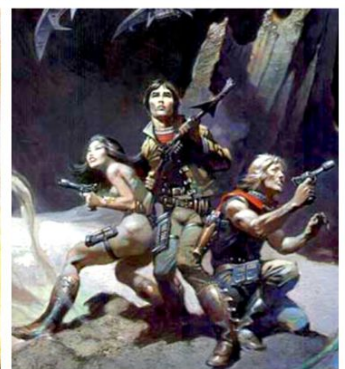
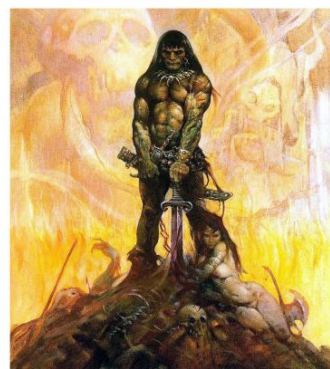
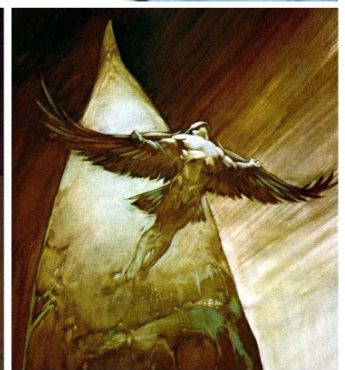
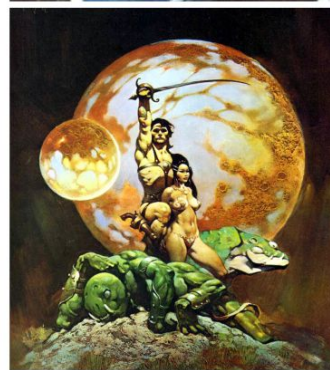
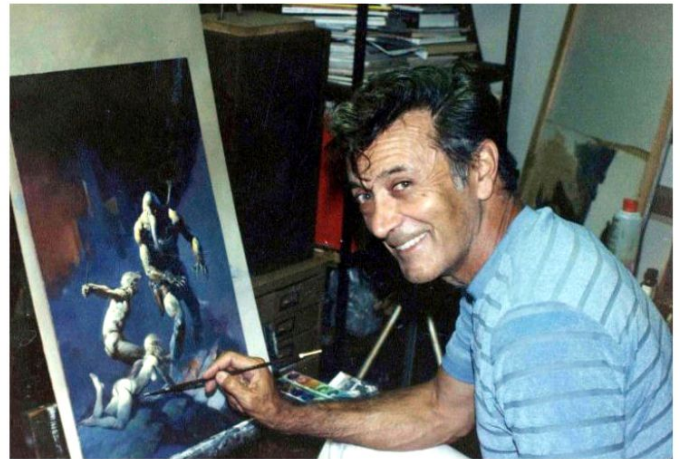

asupra realității. Trase puternic din țigară, păși spre șobolan și-l călcă fără remușcări. Se aplecă fără să ia piciorul de pe el și își stinse țigara fix pe ochii aceia sticloși și sfidători, lăsând în locul lor două găvane arse și întunecate ca o noapte fără stele. Animalul rămase acolo, la fel și chiștocul deformat, arma crimei sale.

Ilustratori celebri Frank Frazetta (1928-2010)

♦ **Frank Frazetta** este considerat unul dintre cei mai mari ilustratori de fantasy și science-fiction din secolul trecut. Artistul a fost inclus în *Hall of Fame* în industria benzilor desenate americane. ♦ A absolvit Academia de Arte Frumoase din Brooklyn (New York) și a debutat la numai 16 ani cu benzi desenate. ♦ Picturile sale au ilustrat cărțile lui **Robert E. Howard** (seria Conan), **Edgar Rice Burroughs** (O prințesă marțiană, John Carter, Tarzan), **Lin Carter** (Black Star), **Ray Bradbury** (Autumn People, Tomorrow Midnight), **Karl Edward Wagner** (Dark Crusade, seria Kane, Bloodstone), **Brad Steiger** (Atlantis Rising) etc. ♦ A ilustrat benzi desenate incredibile cu personaje și teme arhicunoscute astăzi: **Buck Rogers**, **King Kong**, **Battlestar Galactica**, **Dracula**, **Flash Gordon**, **Ghost Rider** etc. ♦ A colaborat și cu industria cinematografică, realizând zeci de afișe pentru filme (în perioada 1965-1983); Din anii '80 a devenit atât de cunoscut încât a vândut lucrări distincte inspirate tot din universul său fantasy și science-fiction. ♦ Este artistul care a inspirat regizori de film (**Clint Eastwood**, **George Lucas**, **Steven Spielberg**, **Sylvester Stallone**, **Robert Rodriguez** etc.) și generații întregi de ilustratori.

rubrică de **Mircea Cărbunaru**

De-a v-ați ascunsele

de **Adriana Burlacu**

Pentru Khan, sfârșitul lumii a venit într-o zi de miercuri, fix la șapte patruzeci și cinci dimineața. Aștepta, ca de obicei, în stația de autobuz, să meargă la muncă. Se trezise brusc, cu doar un sfert de ceas înainte, așa că gândurile încă nu i se așezaseră cum trebuie în minte. În starea în care se afla, activitățile de rutină precum încheiatul la șireturi îl ajutau să se concentreze mai bine. În plus, avusese din nou visul. Apărea o siluetă care întindea brațele spre el și îi spunea ceva ce nu reușea să înțeleagă. Nu o distingea prea bine, dar în același timp i se părea foarte cunoscută. Celelalte detalii din vis erau surprinzător de clare: lumina lumânărilor, un altar vechi cu statuile vechilor zei și un ușor miros de ierburi parfumate arse. În ultima lună visase de cel puțin zece ori același lucru, fără să se schimbe ceva.

Privea cu jind către încălțări dar nu prea mai simțea dorința să se aplece și să lege șireturile pentru că în fața lui se afla o roșcată veritabilă, cu ochi aproape ireal de verzi și cu picioare ce l-ar fi scos din minți chiar și pe bătrânul Khay, de care se despărțise, parcă de o veșnicie. Pentru câteva zeci de secunde, Khan se abandonă plăcerii de a-i admira picioarele interminabile, de un alb ce-i amintea de fildeș.

Autobuzul tot nu se vedea. Cu un oftat adânc abandonă plăcuta îndeletnicire și hotărî să acorde atenția cuvenită șireturilor. Prelungi cât putu de mult momentul legării capetelor de șnur care îi țineau încălțărilor. Ceva mai presus de el îl făcu să ridice privirea spre picioarele roșcatei. Nu mai erau acolo. S-ar fi ridicat să strige cât putea de tare: „Hei, care mi-ați luat roșcata?”

Evident, se abținuse, pentru că, în același

timp, realizase că nu doar femeia dispăruse, ci și ceilalți călători care erau în stație. Autobuzul nu venise și nici nu auzise să fi oprit vreo mașină cât el era concentrat pe afurisitele de șireturi. În același timp se simțea ridicol, dar era conștient că acolo se întâmplase ceva. Aproape că își dorea să apară de undeva un individ zâmbitor cu o cameră video care să îi spună că era protagonistul unei farse la Camera Ascunsă! Ce-i drept, ar fi avut ce să filmeze.

Khan a rămas așa câteva minute privind ușor zăpăcit în jur. Spera că apariția autobuzului care doar ce se apropia de stație să îl aducă la realitate. Autobuzul însă a trecut încet mai departe, fără să oprească, așa că a putut vedea lesne că pe locul șoferului nu era nimeni și nici călători nu erau. Când a ajuns în capătul străzii, în loc să vireze spre stânga, după cum era traseul, mașina merse drept înainte, până intră într-un stâlp de iluminat. Se opri cu un pufăit, mult zgomot și aburi din radiatorul spart.

„Visez...” fu începutul unui gând, care nu a mai avut timp să se termine. Mașini scăpate de sub control se izbeau unele de altele sau de clădiri, oprindu-se până la urmă în trosnete de tablă sfărâmată. Abia când o mașină trecu la vreo treizeci de centimetri de el și se lovi cu forță de clădirea Universității realiză că totul era cât se poate de real. Trosnetele flăcărilor care cuprindeau lacome pavilionul din lemn de la intrarea principală îl făcură să înțeleagă

realitatea.

Khan se îndreptă nehotărât, pe jos, spre centrul oraşului, privind atent în jur. Străzile pustii l-au convins repede de un adevăr incontestabil pe care îl simţise, dar negase: era singur, cel puţin în această parte a oraşului. Mentea lucra la un scenariu care puteau părea aproape un clişeu: o armă tăcută, insidioasă, ucisese fiinţele vii, lăsând toate celelalte lucruri neatinsse. Arma pe care o visează, în taină, orice dictator, dar nu o recunoaşte niciodată. Nedumerirea creştea. „De ce toată lumea a dispărut şi eu nu?”

Abia târziu, spre seară, obosit, plin de praf şi însetat, după ce se lămurise că în tot oraşul nu mai era nici un suflet viu, Khan se îndreptă spre casă, pregătindu-se pentru cea mai stranie noapte din viaţa sa. Nu se simţea capabil să gândească, să găsească o explicaţie raţională. După ce bău o cană de apă, se aruncă în pat, cu intenţia să doarmă măcar pentru câteva ore. Spera că se va trezi ca după un coşmar prelungit şi lucrurile vor reveni la normal. Nu era obișnuit să vadă oraşul așa, întunecat și fără viață. Ultimele incendii se stinseseră, de la sine, în cursul serii și totul era învăluit în beznă.

Se trezi cu voința să meargă prin oraşul pustiu. Simţea că trebuie să ajungă undeva, dar nu ştia unde. Era o noapte fără lună, și lumina stelelor era insuficientă. Regreta că nu era fumător, fiindcă ar fi avut prin buzunare o cutie de chibrituri sau o brichetă. Lumina unui stâlp se aprinse pentru câteva secunde, pentru ca apoi să se stingă definitiv. Suficient pentru Khan să observe că se afla lângă Turnul Nou, cel mai înalt punct din oraş, construit după ce Turnul Vechi devenise muzeu. În minte i se născu un nou gând: „Poate că mai este ceva ca mine. De acolo, din turn, aş putea să văd pe oricine ar fi avut o lumină la îndemână”.

Surescitat, Khan sui în fugă treptele. Când ajuse sus, cu respirația tăiată, privi în jur. Întuneric peste tot... Ba nu, undeva aproape de barieră, o lumină pâlpâia slab. O iluzie? Nu, acolo chiar era o lumină. Slabă, ca o năzărire, gata să se stingă în orice clipă, dar era. Își întipări bine în minte locul și, după ce coborî din turn, porni în fugă spre ea, de teamă să nu se stingă și să nu o mai găsească.

„Cât să mai fie până ajung? Mai am puțin”, repeta într-una. Născut și crescut în oraş, abia acum își dădea seama că erau străzi unde nu ajunsese niciodată. Ca în multe alte părți ale oraşului. Porțiuni întregi din el îi erau necunoscute și misterioase, iar acum le căuta pentru prima oară, în cea mai întunecată noapte, numai datorită acestei întâmplări...

Străbătu străduță după străduță și, când să ajungă aproape de barieră, se opri. Lumina venea dintr-un templu mic de lemn, care, înfruntând, nu se știe cum, valul construcțiilor și modernizărilor de tot felul, rezistase uitat de vremuri între clădirile din beton.

Khan intră, înfiorat dintr-o dată, fără să știe de ce, simțind prin toți porii că imaginile și mirosul de ierburi arse pe care le simțea îi erau foarte familiare, dar încă nu reușea să își amintească de unde. Templul era pustiu și lumânarea aprinsă de lângă fereastră construia în jur umbre tremurătoare. Se apropie încet... Lumina lumânării pâlpâia tot mai slab, ca și cum ar fi fost pe cale să se stingă. Statuile

→ vechilor zei păreau că se mișcă ușor și îl îndemneau să se apropie. Mai făcu un pas și de după o coloană se ivi bătrânul Khay, zâmbitor, cu părul alb ca neaua, ochi albaștri și brațe deschise, primitoare:

— M-ai găsit, în sfârșit!

Uluit, Khan vru să zică ceva, să-l întrebe, dar bătrânul i-o luă înainte.

— Acum e rândul tău să te ascunzi și eu să recreez lumea!

Experimentul

de Fredric Brown

Public domain • Project Gutenberg

– Prima mașină a timpului, domnilor, i-a informat cu mândrie profesorul Johnson pe colegii săi. Într-adevăr, este un model experimental la scară mică. Va putea funcționa doar asupra obiectelor cu o greutate mai mică de trei livre și cinci uncii (*n.tr.* - 1,5kg), pe o durată de doisprezece minute sau mai puțin, în trecut sau viitor. Dar funcționează.

Modelul arăta ca o mică balanță, asemenea celor poștale, exceptând două cadrane situate sub platformă. Profesorul Johnson ridică un mic cub de metal.

– Obiectul experimentului este un cub de alamă ce cântărește o livră și trei uncii (*n.tr.* - 0,54kg). Întâi, îl voi trimite cinci minute în viitor.

Se aplecă înainte reglând unul dintre cadrane.

– Uitați-vă la ceasuri, spuse.

Și-au privit ceasurile. Profesorul a așezat ușor cubul pe platforma mașinii. A dispărut. Cinci minute mai târziu a reapărut. Profesorul l-a ridicat.

– Acum cinci minute în trecut. Reglă și celălalt cadran. Se uită la ceas ținând cubul în mână. Este ora trei fără șase minute. Voi activa mecanismul fix la ora trei, punând cubul pe platformă. Prin urmare, la trei fără cinci

minute, cubul ar trebui să dispară din mâna mea și să apară pe platformă, cu cinci minute înainte să-l fi pus acolo.

– Atunci cum poți să îl așezi acolo? întrebă unul dintre colegii săi.

– Pe măsură ce mâna mea se va apropia, cubul va dispărea din nou de pe platformă și va reapărea în mâna mea pentru a-l pune acolo. Ora trei. Luați notițe, vă rog.

Cubul a dispărut din mâna lui. A reapărut pe platforma mașinii timpului.

– Vedeți? Cu cinci minute înainte îl voi amplasa acolo, este acolo!

Celălalt coleg s-a încruntă spre cub.

– Dar, ce-ar fi dacă acum, fiindcă a apărut deja cu cinci minute înainte, vă răzgândiți să faceți acest lucru, să-l puneți acolo la ora trei. Nu ar apărea un paradox?

– O idee interesantă, spuse profesorul Johnson. Nu m-am gândit la asta și ar fi interesant să încerc. Foarte bine, nu îl voi...

Nu a fost un paradox. Cubul a rămas. Dar universul, profesorii și totul din jurul său a dispărut.

Traducere de

Mircea Ștefan Cărbunaru

NR.5/2023

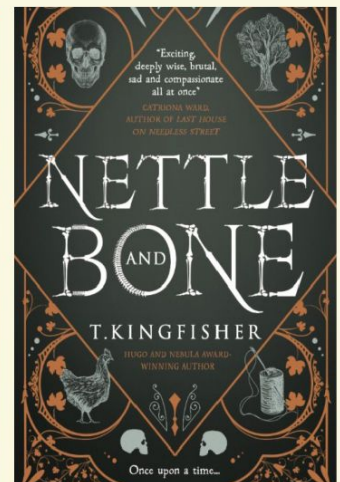
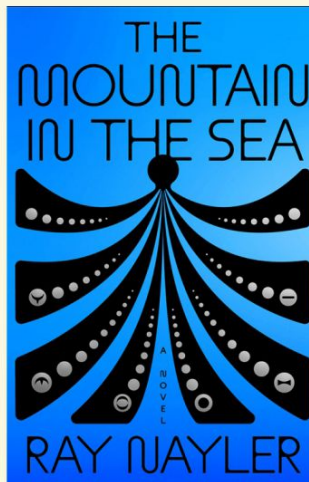
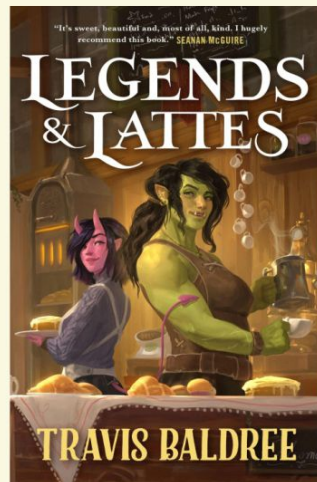
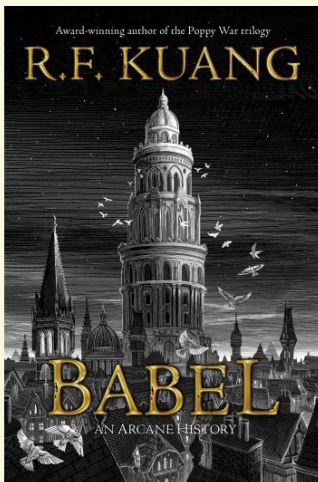
Premiile NEBULA

NOMINALIZĂRI ROMAN,
13 MAI 2023

◆ ROMAN

- **Babel**, de R. F. Kuang (ed. Harper Voyager)
- **Legends & Lattes**, de Travis Baldree (ed. Cryptid; Tor)
- **The Mountain in the Sea**, de Ray Nayler (ed. MCD; Weidenfeld & Nicolson)
- **Nettle & Bone**, de T. Kingfisher (ed. Tor; Titan UK)
- **Nona the Ninth**, de Tamsyn Muir (ed. Tor)
- **Spear**, de Nicola Griffith (ed. Tor)

- Coordonare număr, redactare, tehnoeditare:

Mircea Cărbunaru

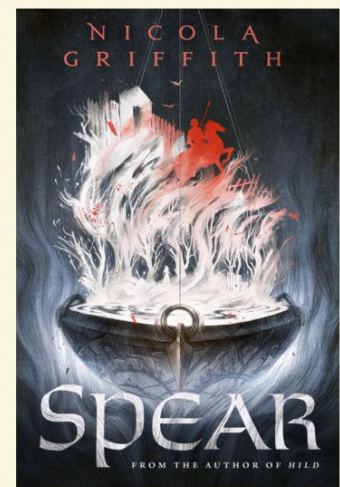
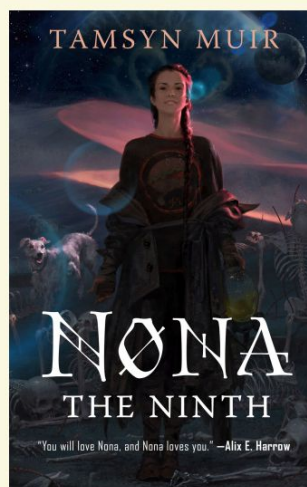
- Corectură:

Mircea Șt. Cărbunaru

- Publicație cu tiraj limitat realizată de:
Cenaclul ArtZONE SF (Asociația Culturală ArtZONE Brăila)
cu sprijinul

**Bibliotecii Județene „Panait Istrati”
Brăila (manager Dragoș Neagu);**

- ISSN 2784 - 1294
- ISSN-L 2784 - 1294

PENTRU FANZIN
CĂUTAȚI-NE PE
GRUPUL ARTZONE SF
<https://www.facebook.com/groups/ArtZONE.SF>

Autori:

Aurelius Belei

George Cosmin Borș

Leila Sandra M.

Adriana Burlacu

Mircea Șt. Cărbunaru

Realizator:

Mircea Cărbunaru

